

بیست و دومین کنفرانس کشورهای عضو کنوانسیون منع سلاح‌های شیمیایی

لاسه، هلند، ۶ تا ۱۰ آذر ۱۳۹۶

بیانیه موزه صلح تهران

و انجمن حمایت از قربانیان سلاح‌های شیمیایی، ایران

جناب رئیس

مدیرکل سازمان

عالیجنابان

خاتم‌ها و آقایان

باعث خشنودی است که امروز به نمایندگی از موزه صلح تهران و انجمن حمایت از قربانیان سلاح‌های شیمیایی از ایران در صحن عمومی بیست و دومین کنفرانس کشورهای عضو کنوانسیون منع سلاح‌های شیمیایی صحبت می‌کنم.

لطفاً اجازه دهید سخنانم را با اظهار قدردانی از جناب آقای اوزومجو، مدیر کل [سازمان منع سلاح‌های شیمیایی] آغاز کنم. این سازمان از زمان شروع دوره خدمت ایشان در این سمت از جولای ۲۰۱۰، توانسته به میزان زیادی به اهداف خود دست یابد. به طور ویژه، تمایل دارم از تلاش‌های جناب اوزومجو در حمایت از قربانیان سلاح‌های شیمیایی در جنبه‌های گوناگون قدردانی کنم. امیدواریم که این رویکرد و موفقیت در مدیریت آینده سازمان نیز ادامه پیدا کند.

همچنین تمایل داریم از تلاش‌های دائم دبیرخانه فنی سازمان منع سلاح‌های شیمیایی و همچنین دولت‌های عضو کنوانسیون در پیشبرد اهداف کنوانسیون منع سلاح‌های شیمیایی در سال گذشته سپاسگزاری کنیم.

عالیجنابان

موزه صلح تهران که از سوی انجمن حمایت از قربانیان سلاح‌های شیمیایی بنیان گذاشته شده است، دو مأموریت مهم دارد. اول آگاهی‌بخشی در خصوص تاثیرات ویرانگر جنگ‌ها و خشونت، با تمرکز بر کاربرد سلاح‌های شیمیایی. و دوم گسترش فرهنگ صلح و عدم خشونت.

این اهداف، به شیوه‌های گوناگونی دنبال می‌شوند، از جمله: بخش نمایشی این موزه، کارگاه‌های و برنامه‌های آموزشی متنوع، گالری هنر برای صلح موزه و همچنین شبکه همکاران ایرانی و غیرایرانی. برنامه‌های ما برای گروه‌های هدف گوناگونی طراحی شده است و ما در طول سال با صدها فرد عادی، جوانان، گردشگران و هنیت‌های رسمی در ارتباط هستیم.

ویژگی منحصر به فرد این برنامه‌ها، مشارکت فعال بازماندگان حملات شیمیایی به عنوان راویان داوطلب موزه صلح تهران است. این بازماندگان، علی‌رغم تحمل رنج ناشی از پیامدهای درازمدت جراحت شیمیایی و تنها برای تاکید بر ضرورت داشتن دنیایی عاری از سلاح‌های شیمیایی، واقعیات مطرح شده در موزه و همچنین داستان زندگی خود را برای بازدیدکنندگان روایت می‌کنند. در طی سالیان، این راویان داوطلب، الهام‌بخش صدها نفر به ویژه جوانان بوده‌اند و همچنان به این کار ادامه می‌دهند.

ما باور داریم که کنوانسیون منع سلاح‌های شیمیایی به عنوان موفق‌ترین کنوانسیون خلع سلاح در جهان می‌تواند بهترین الگوی معاهده ممنوعیت سلاح‌های هسته‌ای باشد. با این حال می‌توان از این معاهده [ممنوعیت سلاح‌های هسته‌ای] هم چیزهایی آموخت.

بازماندگان بمباران‌های اتمی هیروشیما و ناگازاکی (یا هیباکوشاها) به عنوان نماد مبارزه برای محو سلاح‌های هسته‌ای شناخته می‌شوند. ما باور داریم که در این زمینه ظرفیت بیشتری در خصوص کنوانسیون منع سلاح‌های شیمیایی [و جانبازان شیمیایی] وجود دارد و از این رو، ما سازمان منع سلاح‌های شیمیایی و کشورهای عضو کنوانسیون را به در نظر گرفتن این ظرفیت ترغیب می‌کنیم.

ما، در موزه صلح تهران، در پروژه‌های گوناگون مانند تاریخ شفاهی نوشته و مستندات خود از این پتانسیل بهره می‌بریم. امیدواریم که سازمان نیز فعالیت‌های خود در این راستا را افزایش دهد و در پروژه‌های آینده ما، مانند ثبت تمامی قربانیان سلاح‌های شیمیایی ما را یاری کند.

جناب رئیس

خوشبختانه امروز، ممنوعیت کاربرد سلاح‌های شیمیایی در هر شکلی و از سوی هر کسی، یک هنجار بسیار قوی در جامعه بین‌المللی است. چنین هنجارهایی اقتضا می‌کنند که تمام بازیگران حاضر در این عرصه با حسن نیت با یکدیگر همکاری کنند.

کنوانسیون منع سلاح‌های شیمیایی باید بدون هر گونه تاخیر دیگری، یک کنوانسیون جهان‌شمول بشود.

در بحث توقف هرگونه کاربرد آتی سلاح‌های شیمیایی، تمام ملاحظات سیاسی باید کنار گذاشته شود و تمام اعضای جامعه بین‌المللی باید به جای تقابل، دست در دست یکدیگر بگذارند.

ما همچنین باور داریم که عاملان کاربرد سلاح‌های شیمیایی، به ویژه عاملان کاربرد این سلاح‌ها در درگیری‌های اخیر، باید بدون درنگ، پاسخگوی اعمال خود باشند.

در پایان، از آقای علی جلالی فراهانی، یکی از بازماندگان سلاح‌های شیمیایی دعوت می‌کنم که به من بپیوندند و نقطه نظرات خود را با شما در میان بگذارند.

"خانم‌ها و آقایان

من در سال ۱۳۶۶، ۲۴ ساله بودم که در معرض گاز خردل قرار گرفتم. به دلیل شرایط حاد، بلافاصله برای درمان به ژاپن اعزام شدم. زمانی که هفتاد روز بعد در بیمارستانی در توکیو به هوش آمدم، فهمیدم که لحظه تولد فرزندم را ندیده‌ام و از آن پس، لحظات زیبایی دیگری را نیز به دلیل مجروحیت از دست داده‌ام.

اما اگر قرار بر یادآوری باشد، ترجیح می‌دهم خاطراتی را به یاد بیاورم که من را به آینده‌ای بهتر امیدوار می‌کنند، عصری که در آن دیگر هیچ انسانی از سلاح شیمیایی رنج نخواهد برد.

من مهربانی کادر پزشکی ژاپنی را به یاد می‌آورم که ثابت کردند انسانیت قابل چشم‌پوشی نیست. گفتگوهایم را با جوانان زیادی به یاد می‌آورم که از من پرسیده‌اند سلاح شیمیایی چیست و چرا نباید استفاده بشود.

فکر کردن به همه این لحظات فوق‌العاده در موزه صلح تهران که به آگاهی‌بخشی سپری شده باعث می‌شود احساس کنم توانسته‌ام تغییری در جهان پیرامونم ایجاد کنم و این باعث افتخار من است.

بنابراین امروز که با شمایی که نماینده اکثریت ملت‌های دنیا هستید صحبت می‌کنم، آرزو می‌کنم که شما هم تمام توان خود را به کار بگیرید تا در پایان کار، احساسی چون من داشته باشید.

از توجه شما سپاسگزارم."